

Penguenin Gizli Bahçesi

Ebru Mina TOMURCUK

Penguenin Gizli Bahçesi

Ebru Mina TOMURCUK

Geniş beyaz buzun kenarında parlak, soğuk bir sabah, Pip adında küçük bir penguen sıcacık yuvasından paytak paytak çıktı. Küçük ve yuvarlaktı; sırtı simsiyah, karnı kar gibi beyaz, başında da yumuşacık gri tüyler vardı. Kocaman kara gözleri, donmuş dünyaya bakarken pırıl pırıl parlıyordu. "Bugün neler bulacağım acaba?" diye cıvıladı Pip ve keşfe koyuldu.

Pip, parlak buzun üzerinde karnının üstünde kaymayı çok severdi. Turuncu ayaklarıyla küçük kar tepelerinin üzerinden hoplamayı çok severdi. Ama en çok, kimsenin bakmadığı çatlaklara ve köşelere göz atmayı severdi. "Her çatlağın içinde bir şey saklıdır," derdi. Rüzgâr yumuşak ve soğuk esiyor, buz soluk mavi gökyüzünün altında dev bir gümüş tabak gibi parlıyordu.

Bir g n, y ksek bir buz duvarının yakınında Pip minik bir damla-damla-damla sesi duydu. Sesi takip ederek tuhaf, yumuřak bir ıřıkla parlayan dar bir  atlađa vardı. Yuvarlak, t yl  bedenini aralıktan sıvıřtırdı.  b r tarafta nefesi kesildi. Buzdan berrak bir  atının altında, hayatında g rd đ  en g zel  i ekler b y yordu.

Kırmızı, sarı ve mor çiçekler ince yeşil sapların üzerinde başlarını sallıyordu. Minik yapraklar küçük kaşıklar gibi kıvrılmıştı. Yukarıdaki buzdan süzülen sıcak ışık, taç yaprakları parlatıyordu. "Çiçekler mi? Buzun altında mı?" diye fısıldadı Pip. "Bu nasıl olabilir?" Hiç kıpırdamadan oturdu; gözünü kırpmaya korkuyordu, renkler bir rüya gibi kayboluverecek diye korkuyordu.

Pip ertesi gün yine geldi, bir sonraki gün yine. Her seferinde çiçekler hâlâ oradaydı, gizli saklı yerlerinde açmışlardı. Hiçbir şey getirmedi ve kimseye söylemedi. "Burası benim bahçem," dedi yumuşak bir sesle. "Buzun altındaki gizli bahçem." Her sabah çiçekleri saydı. Yedi parlak çiçek ve açmayı bekleyen küçük bir tomurcuk vardı.

Pip dikkatli olmayı öğrendi. Saplara hiç basmadı. Güneş ışığı taç yapraklara ulaşsın diye buz çatısındaki karı süpürdü. "Sizin ışığa ihtiyacınız var," dedi çiçeklere. "Benim de size." Onlara küçük bir şarkı mırıldandı ve bahçe sıcacık, güvende hissetti. Bütün koca dünyadaki en güzel sırdı bu.

Sonra bir öğleden sonra, buzun üzerinden bir gölge kaydı. Splash adında genç bir fok, bıyıklı yüzünü çatlağın yanına uzattı. Tüyleri koyu benekli gümüş grisiydi ve kocaman kahverengi gözleri hayretle doluydu. "Bu güzel koku da ne?" diye sordu Splash. "Çiçek gibi kokuyor... Ama burada çiçek yetişemez, değil mi?"

Pip'in kalbi güm güm attı. Yuvarlak bedeni kasıldı. "Hayır! Bakma!" diye bağırdı, minik turuncu ayaklarını çırparak. Ama Splash çoktan bir yüzgecini çatlağa sokmuştu. Sıcacık kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Aa! Aa, ne kadar güzeller!" diye fısıldadı. Pip'in içi sıcacık bir endişeyle doldu. Ya herkese söylerse? Ya bir sapı kırarsa?

"Lütfen git," dedi Pip incecik bir sesle. "Burası benim gizli bahçem. Onu ilk ben buldum." Splash yüzgecini geri çekti ve benekli başını yana eğdi. "Özür dilerim," dedi nazıkçe. "Seni korkutmak istemedim. Sadece görmek istedim." Ama Pip o kadar endişeliydi ki dinleyemedi. Küçük bir bekçi gibi çiçeklerin önünde durdu, kocaman gözleriyle onu izledi.

Splash gitmedi. Buzun kenarında sessizce süzüldü. "Pip," dedi bir süre sonra, "bir sır, bir arkadaş onu korumaya yardım ettiğinde daha güvendedir. Söz veriyorum, çiçeklerine zarar vermeyeceğim. Hatta yardım bile edebilirim." Pip gözlerini kırpıştırdı. Bunu hiç düşünmemiştir. "Bana yardım mı edeceksin?" diye sordu. "Kimseye söylemeyecek misin?" Splash bıyıklarını salladı. "Tek bir foka bile," dedi. "Söz veriyorum."

Pip uzun uzun düşündü. Bahçe çok değerliydi. Ama rüzgâr daha da soğuyordu ve buz çatısının üzerinde kar birikiyordu. "Peki," dedi sonunda. "Ama çok, çok dikkatli olmalısın." Splash başını salladı. Çatlağa doğru kaydı ve pürüzsüz, güçlü sırtıyla ağır karı itip uzaklaştırdı. Güneş ışığı içeri doldu ve çiçekler taç yapraklarını kaldırıp gülümsüyor gibiydi.

"Isınıyorlar!" diye sevinçle ciyaktı Pip. Splash yüzgeçleriyle küçük bir patika açtı, böylece soğuk hava içeri sızamayacaktı. Pip sert yosun parçalarını çiğneyip sapların etrafına yerleştirdi, onları sıcacık tutmak için. "Takım çalışması," dedi Splash mutlulukla. "Gördün mü? İki arkadaş birden iyidir." Küçük tomurcuk açmaya başladı ve Pip bütün endişesini unuttu.

O günden sonra her öğleden sonra bahçede buluştular. Splash buz çatısını temiz tuttu ve denizle ilgili komik hikâyeler anlattı. Pip şarkılarını mırıldandı ve on olmuş çiçekleri saydı. "Çiçekler senin hikâyelerini seviyor," dedi Pip. "Ben de bunu seninle paylaşmayı seviyorum." Gizli bahçe artık yalnızca onun değildi ve bir şekilde daha da özel hissettiriyordu.

Bir sabah, bir grup penguen çatlağın yanından paytak paytak geçti. "Bu koku da ne?" diye sordu biri. Pip'in kalbi yine güm güm attı, ama Splash ona göz kırptı. "Sadece deniz havası," dedi ve penguenler yollarına devam etti. Gittiklerinde Pip güldü, Splash de güldü. "Sırrımız güvende," dedi. "İyi arkadaşlar sır saklar," diye onayladı Pip ve turuncu ayaklarına kadar içi sıcacık oldu.

Kış geçti ve günler biraz daha aydınlandı. Çiçekler açtıkça açtı, ta ki gizli bahçe renklerle parlayana kadar. Pip, bir gün buzun eriyeceğini ve etraflarındaki dünyayı değiştireceğini biliyordu. "Ama biz onların büyümesine yardım ettik," dedi. "Ve hep hatırlayacağız." Splash bıyıklı gülümsemesiyle gülümsedi. "Doğa bizi şaşırtabilir," dedi. "En soğuk, en beyaz yerlerde bile."

İşte küçük bir penguenle benekli bir fok böylece en iyi arkadaş oldular. Pip, bir sırrın sımsıkı tutulacak bir şey değil, iyi kalpli biriyle paylaşılacak bir şey olduğunu öğrendi. Çiçekler sıcak ışıktaki başlarını salladığında, Pip ile Splash de onlara karşılık verdi. Keşfettiler ki bazı sürprizler, iki arkadaş onları geniş beyaz gökyüzünün altında birlikte koruduğunda daha da parlak büyür.